

I forhold til de problemer, vi ellers ser på arbejdsmarkedet, mener vi for det første, at det såkaldte flaskehalsproblem er vildt overdrevet, og for det andet har vi rent faktisk ikke så meget imod flaskehalse her og dér, hvis de bruges af lønmodtagerne til at forbedre deres egen situation. Takket være den store arbejdsløshed har arbejdsmarkedet jo i mange år været købers marked, og hvis mangel på arbejdskraft så kunne bruges til, at der blev et mere lige forhold på arbejdsmarkedet, synes vi sådan set, at det er helt i orden.

Derfor – i stedet for at diskutere et efter vores opfattelse kunstigt problem, nemlig flaskehalse – mener vi, at der var andre ting, vi godt kunne have snakket om denne onsdag eftermiddag, og jeg vil godt meddele arbejdsministeren, at vi ikke har behov for næste år at have en flaskehalsdiskussion. Jeg ved ikke, om der er andre partier, der synes det, men hvis der ikke er det, så synes jeg ikke, vi skal have diskussion af en ministerrdegørelse om flaskehalse.

Der er andre problemer, der er vigtigere. Jeg synes, det er fint, at ministeren laver en redegørelse, men det er ikke nødvendigvis sådan, at vi absolut skal kommentere den, hvis vi alligevel ikke synes, det er det vigtigste.

Når vi ser på redgørelsen – for den skal jeg også snakke om – må vi sige, at den jo meget ligner redegørelsen fra sidste år. Problemerne er måske en lille smule større nogle enkelte steder, men ellers må man sige, at i første omgang ligger problemerne først og fremmest i den offentlige sektor inden for social- og sundhedsområdet og til dels også inden for uddannelsesområdet.

I den private sektor er det særlig inden for jern- og metalindustrien, byggesektoren og træ- og møbelindustrien. I efteråret 1994 og foråret 1995 fik vi mange historier om, at der var problemer med flaskehalse her og dér. Problemet med at få arbejdskraft er tilsyneladende noget mindre nu, og det, vi ser, i hvert fald fra arbejdsgivernes side, er, at de ikke rejser de dér spørgsmål, som de gjorde for et år siden. Vi ser egentlig på det på den måde, at man ønskede diskussionen sidste år fra arbejdsgiverside, fordi man gerne ville have presset nogle andre ting igennem, nemlig stramninger på arbejdsmarkedet, og dem har man fået, altså behøver man ikke tale om nu, at der er flaskehalsproblemer, selv om de måske i virkeligheden er lidt større, end de var sidste år.

Ministeren mener åbenbart også, at man igenem det, der er lavet i efteråret sammen med Det Konservative Folkeparti, har gjort noget ved det, siden det opregnes i redegørelsen.

Jeg vil i den forbindelse spørge ministeren, når man nu i denne forbindelse nævner overgangsydelsens bortfald, hvordan ministeren mener, at det bidrager til flaskehalsproblemernes løsning – de såkaldte flaskehalsproblemer. I den forbindelse kunne man jo spørge: Er der blot én person, som kunne have forestillet sig at gå på overgangsydelse, som har fået et job inden for de her områder, hvor man siger, der er problemer med at skaffe arbejdskraft?

Ellers mener vi, at det helt afgørende er en indsats inden for voksen- og uddannelsesområdet, og i den forbindelse er det afgørende, at man får den arbejdskraft, der skal uddannes. Man må så spørge: Hvem har ansvaret for, at vi har mangel på arbejdskraft? Hvem var det, der ikke ville skaffe uddannelsespladser nok? Hvem var det, der lukkede lærer- og pædagogseminarier i 1980'erne? Hvem er det, der har hovedansvaret for en forfæjlet uddannelsespolitik, der var mere eller mindre ideologisk bestemt, meget mere, end den var præget af, hvilke behov der var på arbejdsmarkedet?

Og når det gælder det private arbejdsmarked, må man sige, at det ansvar, som selvfølgelig primært er tidligere borgerlige regeringers, også må deles med en række private arbejdsgivere. De har jo ikke i tide oprettet de praktikpladser, der skulle til, og der er stadig væk arbejdsgivere, der ikke sørger for praktikpladser. Derfor er det heldigt, at vi har skolepraktikordningen, der sikrer, at alle kan få en plads.

Der er også en tendens til, at hver eneste gang der er et problem med at få arbejdskraft, er der en række private arbejdsgivere, der melder sig og siger, at nu vil de have arbejdskraften lige med det samme. Sådan fungerer det ikke. Man er nødt til at planlægge på længere sigt, og man er nødt til også fra arbejdsgiverside at sørge for den uddannede arbejdskraft i stedet for at råbe op på det tidspunkt, hvor den skulle have været uddannet.

Mere uddannelse mindsker efter vores opfattelse risikoen for arbejdsløshed. Det er derfor, det er vigtigt.

Når man diskuterer problemer på arbejdsmarkedet og i den forbindelse føler, at der nu og da opstår flaskehalse, er problemet efter vores opfattelse også, at der er mennesker, der går ledige, og som mister deres arbejdsevne. Derfor